

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1712/2025
05.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Трајковић, адвокат из ..., против туженог Народни музеј Зајечар, чији је пуномоћник Миљан Милић, адвокат из ..., ради преображаја радног односа и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3561/24 од 12.02.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3561/24 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 163/23 од 25.09.2024. године, ставом првим, другим и трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи као неправилно и незаконито решење туженог од 02.03.2022. године, којим је утврђено да тужилци престаје радни однос заснован по Уговору о раду на одређено време од 28.02.2020. године, да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 06.03.2020. године, као и да се, обавезе тужени да тужилцу врати на рад. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 283.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3561/24 од 12.02.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремену изјавила тужилца због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на одређено време у периоду од 01.03.2018. године до 28.02.2022. године по основу два закључена уговора о раду на одређено време од 26.02.2018. године и 28.02.2020. године. По овим уговорима тужила је обављала послове - ..., који су систематизовани Правилником о изменама и допунама правилника о систематизацији радних места код туженог и између закључених уговора није имала прекид у раду. Тужили је радни однос престао оспореним решењем од 02.03.2022. године због истека рока на који је заснован.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев као неоснован. Према оцени судова у конкретном случају су се стекли услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време с обзиром да је тужила у континуитету обављала исте послове у трајању дужем од две године, али како је тужени корисник јавних средстава на његово пословање се примењују одредбе Закона о буџетском систему, па имајући у виду одредбу члана 27е став 34. наведеног закона, тужила спада у категорију нових лица, са којима тужени није могао да заснује радни однос на неодређено време, због чега нема услова ни за преображај радног односа. Тужили је радни однос код туженог престао по сили закона истеком рока на који је заснован, у смислу члана 175. тачка 1. Закона о раду, што је оспореном одлуком туженог од 02.03.2022. године само констатовано.

Према оцени Врховног суда, правилно је примењено материјално право и тужбени захтев одбијен из разлога наведених у образложењу побијане пресуде.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана предвиђено је да послодавац може закључити један, или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који, са прекидима, или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6. истог члана, предвиђено је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Одредбом члана 27е став 34. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ број 108/13...72/19), прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2020. године. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Према налажењу Врховног суда, правилна је оцена судова да се у односу на туженог, као установу у области културе и корисника јавних средстава, примењују одредбе о забрани заснивања радног односа прописане Законом о буџетском систему.

По оцени Врховног суда, а супротно ревизијским наводима, норме Закона о буџетском систему су *lex specialis* и дерогирају норме Закона о раду (у конкретном случају одредбу члана 37), што произлази и из члана 105. Закона о буџетском систему. Дакле, нема места примени одредбе члана 37. Закона о раду, на који се тужила позива у прилог основаности тужбеног захтева, јер се њеној примени супротставља одредба члана 27е став 34. у вези са чланом 105. Закона о буџетском систему. Прописима којима се ограничава број запослених на неодређено време императивног су карактера. Полазећи од тога и у конкретном случају се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, па како је истим било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима (уз сагласност надлежног органа Владе), то је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев, јер није могло доћи до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. Закона о раду. Са тим у вези су неосновани наводи ревизије да се тужила не може сматрати „новим лицем“ и да не тражи заснивање новог радног односа већ утврђивање постојећег радног односа на неодређено време, када је тужила ступила на рад за време важења Закона о буџетском систему, те свакако није ни могла засновати радни однос на неодређено време дана 01.03.2018. године. Следом наведеног, законита је одлука туженог од 02.03.2022. године којом је само констатовано да је тужили престао радни однос због истека рока на који је заснован, јер исто има само деклараторни карактер.

Без утицаја су наводи ревизије да је тужени добио сагласност 29.06.2022. године за пријем у радни однос на неодређено време за три радна места с обзиром да је тада тужили већ престао радни однос код туженог.

Такође, неосновано се ревизијом оспорава оцена доказа, указујући да нису сви изведени докази цењени правилно, јер се тиме на посредан начин оспорава правилност утврђених чињеница, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Осим тога, тужени у ревизији понавља жалбене наводе о којима се другостепени суд детаљно и јасно изјаснио. Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**